

7.06.2023

Den grønne omstilling har brug for mere end hurtigere godkendelser

EU-kommissionen vil forsvare Europas konkurrenceevne ved at forenkle reglerne for godkendelse af grønne projekter. Men forslaget løser næppe problemerne, for problemet er langtfra kun bureaukrati.

Skrevet af

Anders Overvad

Ditte Brasso Sørensen

📞 +4561101115

✉️ ditte@thinkeuropa.dk

Mads Jedzini

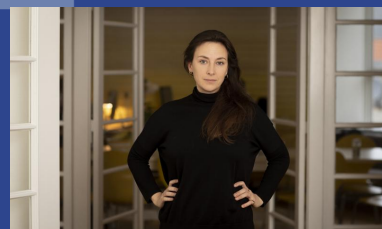
📞 +45 71 74 45 42

✉️ mads@thinkeuropa.dk

Kontakt

Anders Overvad

Ditte Brasso Sørensen

📞 +4561101115

ditte@thinkeuropa.dk

Mads Jedzini

📞 +45 71 74 45 42

✉️ mads@thinkeuropa.dk

EU vil styrke konkurrenceevnen ved at forenkle og harmonisere godkendelsesprocesserne for grønne projekter, så den europæiske grønne industri får bedre rammevilkår. Men det er langt fra lovgivning alene, der bremser grønne projekter. Industrien er også udfordret af administrativ kapacitet i det offentlige, flaskehalse i elnettilslutningen og usikre forsyningskæder. Dertil kommer stigende mangel på både faglært og ufaglært arbejdskraft, som gør, at det svært at udføre de grønne projekter, selvom de er blevet godkendt.

Særligt amerikansk industristøtte har fået europæisk erhvervsliv til at pege på EU's regler for godkendelse af grønne energiprojekter som en hæmsko i konkurrencen med USA. Men man skal ikke nødvendigvis drømme om amerikanske tilstande. Ifølge tal fra GlobalData er 81 pct. af planlagte vindprojekter i EU fanget i godkendelse – mens dette tal er 79 pct. for USA. Amerikanerne ser altså ud til at bokse med administrativt bøvvl i næsten lige så høj grad som europæerne.

Tal fra den energipolitiske interesseorganisation Ember udpensler EU's problem: Der er i dag ingen EU-lande, der overholder de nuværende frister for godkendelse af havvindmøller. Heller ikke Danmark, hvis godkendelsespraksis ellers har været forbilledet – den nuværende frist er 24 måneder, mens Danmark i gennemsnit forventer en gennemførelsestid på 72 måneder for en havvindmøllepark. Rumænien med en gennemsnitlig godkendelsestid på 30 måneder er det land, der er tættest på at overholde tidsfristen. Kommissionen foreslår nu at halvere fristen, så godkendelsen af vindmøller (og andre grønne teknologier såsom solceller og varmepumper) maksimalt må vare 12 måneder.

Regler for godkendelsestider kan være nok så vigtige, men deres effekt afhænger af, om de bliver overholdt. Grundlæggende afhænger sagsbehandlingstider nemlig af den administrative kapacitet i EU's medlemsstater, fordi godkendelser behandles af nationale myndigheder. Hvis godkendelsestiderne skal nedbringes, bliver man altså nødt til at styrke de nationale embedsværk ved at ansætte og (efter)uddanne flere fagkyndige sagsbehandlere.

Tal for Sverige og Kroatien understreger desuden, at en lang godkendelsesproces ikke nødvendigvis står i vejen for en effektiv udrulning af grøn energi. Kroatien og Sverige er to af de eneste lande i EU, der ifølge Ember har en tilstrækkelig udrulning af vindenergi til at overholde Parisaftalens mål om en maksimal temperaturstigning på 1,5 grader i 2030 – men landene har samtidig en gennemsnitlig godkendelsestid på hhv. 120 og 108 måneder, altså langt over EU's nuværende frist. Dette understreger,

at nogle lande lykkes med at overholde Parisaftalens mål på trods af langvarige godkendelser.

Endelig er der et behov for både faglig afklaring og politisk afvejning: Hvad betyder det konkret for fx miljø- eller forbrugerbeskyttelsen, hvis godkendelsestiden forkortes? Og er man villig til at leve med de konsekvenser, det måtte have?

Med sit udspil har EU-Kommissionen brugt det værktøj fra EU-værktøjsskassen, som kan forkorte godkendelsestiderne, men debatten bør ikke slutte her. Vi bør i medlemsstaterne også diskutere, hvilke konkrete regulatoriske, administrative, samfundsmæssige og miljømæssige barrierer, der står i vejen for godkendelser, og hvilke af disse, vi ønsker at fjerne - og i givet fald hvordan. Det er vigtigt for den grønne omstilling. Og det er vigtigt for Europa.